

SÓNION

Elisenda Vila i Llorens
Ex-alumne SÓNION

El Sónion d'espais amples, de racons petits, de llocs de pas. Sales pe-
tites per poder treballar en grups reduïts, llocs amples per poder reunir
tot un curs, un forum central intentat recordar la idea del forum romà (a
quella plaça central de la ciutat on la gent s'hi reuneix per xerrar, on
la gent hi va a per estar-s'hi). Un horari flexible on cap setmana és igual
a l'anterior, con cap dilluns és igual al dimecres, ni cap dimarts és igual
al dijous: no sempre les matemàtiques a les nou i la llengua a la una. Pe-
rò si que hi havia activitats de les nou a les dues i de les quatre a un
quart de set, i sempre també de dilluns a divendres.

Mai restaves assegut cinc hores seguides en una mateixa cadira ni en
una mateixa aula, no potser amb la mateixa gent. Podies tenir primer una
activitat de petit grup on havies de discutir determinat exercici, deter-
minat tema, determinat dossier amb el teu "grup natural", i buscaves un
racó petit. Després potser hi havia una activitat de gran grup en una au-
la gran on possiblement ens reunien a tot el curs per a introduir el dos-
sier nou que havies de treballar al llarg de la setmana o quinze dies: en
aquest cas el professor ens feia una explicació general d'aquells fulls
que ens repartia i podia ser que ens cités per a una propera classe. Des-
prés l'horari podia marcar temps lliure per a uns i tècniques per a uns
altres. A última hora potser hi havia un examen d'un de tants dossiers que
havies d'haver preparat al llarg de la setmana. Les tardes tenien la matei-
xa dinàmica: potser una sessió de vídeo, o una sessió d'audio-visuals per
als que estudiavan la revolució francesa (que tant agradava a en Pep), o
laboratori pels de ciències...

Les sessions no eren totes obligatòries. Ho eren, les reunions, les tec-
niques, les sessions de "grup natural", l'idioma, la gimnàstica i els exà-
mens. Les altres, si tu ho creies convenient, podies no assistir-hi, pot-
ser preferies anar a la biblioteca: al bar, lloc important de reunió, sor-
tir a passejar: reunir-te per a fer un treball...

La filosofia de l'escola era peculiar, diferent de les altres. L'alumne ha d'"aprendre a aprendre". L'escola, la institució, ha de donar-li el màxim de possibilitats per aconseguir-ho. Per això les obres constants de modelació i remodelació de l'espai físic i l'adaptació d'aquesta filosofia. Els alumnes no han de ser aquelles pedres passives que es passen hores assegudes revent la pluja de paraules, a vegades buides, que donen els professors. Els professors són els guies, no són aquells lloros que es passen hores i hores repetint sempre el mateix. Cap assignatura ni cap tema reuneix les mateixes característiques, per tant no pots treballar-les mai ni de la mateixa manera ni en el mateix marc. L'escola ha de donar quelcom més que continguts concrets, ha de donar la possibilitat de realitzar altres activitats de formació més amplia, no tan concreta: d'aquesta manera també trobem dins l'horari el Cant Coral i el teatre (com aquell Tirant lo Blanc, que no oblidaré mai, al forum de l'escola).

El director era en Pep que tot fumant en pipa preparava l'horari o et donava la classe d'història, o li deies que l'examen posat aquell dia darrera de la classe de gimnàstica no es podia fer, que no hi havia temps d'arribar-hi.

Una escolasense alumnes ja no és una escola, l'alumne és tan important que no pot només assumir el paper d'aprenent, ha de tenir també altres funcions indispensables, per això hi ha "les tècniques". Quan l'horari marcava "tècniques" cadascun de nosaltres es distribuïa al grup que li pertocava: uns ajudaven a preparar el dinar, altres imprimiem i cosien dossiers, altres regaven, altres s'encarregaven de la biblioteca, altres netejaven (la neteja de l'escola la feiem els alumnes).

Calia per el bon funcionament, a part dels diferents tipus d'aula, diferents materials i un bar adequat per a fer tertúlia, un element bàsic i característic de Súnion: el dossier. A Súnion mai vaig treballar amb el llibre de tex. Cada professor elaborava per a cada tema un dossier amb els corresponents exercicis, i aquest era l'eina bàsica d'aquell tema (podia acompanyar-se de bibliografia i/o algun treball), tenien aproximadament una durada de una setmana o deu dies per a treballar-lo, després passavem

a fer un exàmen que podia ser: qüestionari, prova objectiva o posta en comú (és a dir examen oral on tots avaluavem). Així comptant les assignatures que teniem al llarg del curs, entraven en una dinàmica, un tant neguitejant i fatigosa de 2, 3, 4, 5 o 6 examens per setmana.

Aquest és una mica el Súnion que jo vaig viure (1977-1980).

Jaume Vilalta i Casals
Ex-alumne SÒNION

A vegades escriure sobre algú es fa difícil. Sempre tens por de presentar, tractar, una part mol petita, sense importància, del que va fer aquesta persona. Les anècdotes s'acumulen, però amb el temps no tenen la intensitat del moment que les va provocar. Recordar-les, crec que és, en certa manera, mutilar l'imatge que tens d'algú a favor de detalls, en molts casos romàntics, que no fan més que distorsionar aquesta imatge que vols presentar.

Intentar analitzar globalment lo que algú va fer, volia fer o hauria pogut fer, ho trobo innoble. Hi ha masses condicionants foranis en la vida de qualsevol persona, com per tenir la certesa de que allò que va fer, és el que verdaderament volia fer. Es comparteix, quan s'arriba a compartir, una part tant petita de la vida amb les altres persones, que sense buscar altres fonts d'informació, és exagerat pretendre que allò que tu vas viure, era lo important per l'altra persona.

Hi ha persones que veuen com la vida els hi passa pel davant i no saben, o en molts casos no poden, intentar viure. Simplement habiten aquest món tan habitat. D'altres, sense saber perquè, no poden evitar inmiscuir-se en aquesta estranya aventura, i, d'alguna manera protagonitzar-la. Simplement VIUEN.

Hi ha qui creu que, si més no, ha d'intentar que la seva opinió es provi, per saberla vàlida o absurda. Per aquests hi ha una sèrie de conceptes, molts cops massa assumits, que no són acceptables. Si creus en quelcom, tots els esdorcs per aconseguir-ho et semblen pocs, no? Es té con un neguit que obliga a que tot allò que succeeix al voltant pugui servir a lo que es pretén.

Crec que en Pep era una d'aquestes persones. Malgrat que pugui haver-hi punts de incomprensió, no es pot negar el reconeixement per quelcom, que era tant important com per ser la seva aventura de la vida.

Jordi Vilalta i Casals
Ex-alumne SÚNION

Em poso a escriure aquestes ratlles sense cap idea preconcebuda del que diré. És difícil parlar d'en Pep, i més ho és després de quatre anys d'ha ver estudiat a la Universitat. Però potser aquesta sigui la perspectiva a adequada al meu cas.

Jo vais estudiar als jesuïtes, onze anys, i crec que en vaig sortir molt ben preparat, docentment i humana. Ara estudio a la Universitat, amb tots els problemes que la Universitat actual comporta.

A Súnion hi vaig estudiar un any, i, sincerament, no sé si l'he de situar més aprop dels jesuïtes o de la Universitat. En l'aspecte educatiu no vasuposar trencar amb el passat, hi havia un rigor, una qualitat i una especificació que difícilment s'haurien assolit sense els famosos dossiers. En l'aspecte humanístic, vaig canviar la religió per Catalunya. No vull dir que abans només es parés atenció en la religió, ni tampoc vull dir que aquesta estava absent a Súnion. Però a Súnion la religió era molt més un assumpte personal, i Catalunya era la protagonista. A Súnion ens havíem de preparar, i havíem de fer-ho per nosaltres, perquè saben que estavem preparats i estant-ho, es podria servir millor Catalunya.

Per altra banda tampoc puc, ara, oblidar la Universitat. Súnion va ser el pont perfecte per passar del col·legi a la Unviersitat. La sensació de llibertat que hi havia en Súnion era comparable a la universitària, sense tenir els grans defectes d'aquesta, la despreocupació i el tenir-te com un numero. Hi havia una cosa que et feia sentir que a Súnion hi havia alguna cosa que no et deixava sol.

I aquest pont que tant em va ajudar, que em va preparar per al futur consolidant el meu passat, no hagués estat possible sense en Pep. L'altre dia, al demanar-me que escrigués això, em van dir que en Pep era Súnion. Crec que és una frase molt afortunada. En Pep era l'únic que podia estar per sobre de tot, dirigint, vigilant, tirant endavant, i alhora t'el trobaves a cada recó xerrant amb algú, o amb tots, era el que es preocupava de cadascun desl alumnes. Així també en Pep era el pont entre Súnion i no saltres, essent, ell mateix, Súnion.